

עת"א 16333/05/14 - האדי קבלאן נגד שירות בתי הסוהר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
עת"א 16333-05-14 קבלאן(אסיר) נ'
משטרת ישראל/שירות בתי הסוהר-מחלקת
האסיר ואח'
לפני כב' השופטת מיכל ברנט

20 מאי 2014

העותר	האדי קבלאן
נגד	
המשיב	שירות בתי הסוהר

נוכחים:

העותר ובא כוחו עו"ד דחוח

ב"כ המשיב - עו"ד דן כהן

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

העותר עצור עד תום ההליכים בחשד לביצוע עבירות רצח בכוונה תחילה והדחה בעדות, ומלין על החלטת שב"ס שלא לאפשר לו להשתתף בחתונת אחותו, העתידה להתקיים ביום 23.5.14, בבית אביו בבית ג'אן.

לטענת ב"כ העותר, מדובר בעותר אשר סיים 12 שנות לימוד, שירת שירות מלא בצה"ל, התסקיר שהוגש בעניינו הינו תסקיר חיובי ושירות המבחן אף המליץ לשחררו לחלופת מעצר.

כמו כן טען כי העותר עצור מזה 11 חודשים, אין בעניינו מידע מודיעיני, הוא אינו מוגדר כסג"ב, המשתתפים בטקס החתונה הינם מועטים ומרביתם עובדים בתפקידים ציבוריים, כך שלא נשקפת כל סכנה לצוות הליווי.

ב"כ המשיב הפנה לכתב התשובה, בה נטען כי על פי פקודת הנציבות עצורים עד תום ההליכים אינם זכאים לצאת לחופשות בתקופת מעצרם, כי בית המשפט העליון התערב בהחלטת בית המשפט המחוזי בירושלים אשר הורה על שחרורו של העותר לחלופת מעצר והורה על מעצרו של העותר עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו, כי קיים חשש מובנה להימלטות בשל העבירה בה הוא מואשם, אשר העונש שבצדה הוא מאסר עולם חובה, וכי התערבות בית המשפט

עמוד 1

מוצדקת רק מקום שהחלטת הרשות אינה סבירה.

העותר אכן שוחרר לחלופת מעצר על ידי כב' השופט נועם מבית המשפט המחוזי ירושלים, אלא שעל החלטה זו הוגש ערר לבית המשפט העליון, אשר נדון על ידי כב' השופט פוגלמן.

כב' השופט פוגלמן קבע כי גרסתו של העותר אינה זוכה לתימוכין חיצוניים משמעותיים אל מול תשתית ראייתית לכאורית הכוללת תימוכין חיצוניים רבים.

עוד קבע הוא כי על אף תסקיר המעצר החיובי והתרשמות שירות המבחן ובית המשפט ממפקחיו של העותר, המקרה אינו בא בקהלם של המקרים החריגים שבהם שוחררו נאשמים ברצח לחלופת מעצר. עוד קבע כי התמונה הלכאורית העולה מחומר הראיות היא שהעותר ירה והרג את המנוח בכוונת תחילה בעקבות עימות מילולי על רקע זעם של דברים שהוטחו בו, ולא מכיוון שחשב באמת ובתמים כי מדובר במחבל, ותמונה זו משליכה במישרין על דרגת המסוכנות הנשקפת ממנו.

כב' השופט פוגלמן ציטט אף מהחלטת בית המשפט המחוזי, אשר קבע כי "מי שמסוגל, כתגובה לעלבונות וגידופין, לשלוף אקדח ולירות את כל התחמושת במחסנית לעברו של אדם, בתוך כוונה למותו בדם קר - מעיד על מסוכנות בדרגה גבוהה הנשקפת ממנו להישנות התנהגות אימפולסיבית ואלימה...". בסיפא להחלטת בית המשפט העליון נקבע כי קיים חשש מובנה מהימלטות מהדין נוכח העונש בצדה של העבירה.

אכן נקודת המוצא הינה סעיף 1ו, לפקודת הנציבות הקובע כי עצורים עד תום ההליכים אינם זכאים לצאת לחופשות בתקופת מעצרם, שכן חופשה מן המעצר אינה עולה בקנה אחד עם תכלית המעצר ועילותיו.

הוצאת העותר המואשם בעבירה החמורה בספר החוקים בליווי (יש להדגיש כי העתירה המקורית הייתה להוצאתו לחופשה מיוחדת) עלולה לסכן את צוות הליווי.

יחד עם זאת, כפי שקבעתי, נקודת הבסיס הינה בפקודת הנציבות אשר אינה מאפשרת הוצאת עצורים לחופשות.

לא מצאתי, עם כל הצער שבדבר, כי המשיב שקל שיקולים בלתי סבירים וכי החלטתו חורגת ממתחם הסבירות ולפיכך הנני דוחה את העתירה.

ניתנה והודעה היום כ' אייר תשע"ד, 20/05/2014 במעמד הנוכחים.

מיכל ברנט, שופטת

הוקלד ע"י מיכל בוניאל